

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTELNIA

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

Protokoły SNMP i RMON. Vademecum profesjonalisty

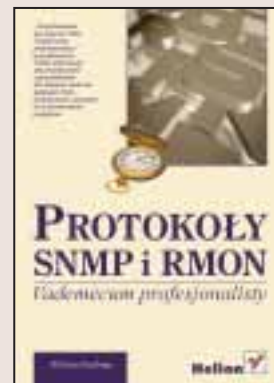
Autor: William Stallings

Tłumaczenie: Mateusz Michalski

ISBN: 83-7197-920-7

Tytuł oryginału: [SNMP, SNMPv2, SNMPv3,
and RMON 1 and 2](#)

Format: B5, stron: 604

SNMP (Simple Network Management Protocol) wraz z RMON (Remote Network Monitoring) to najefektywniejsze narzędzia do zarządzania współczesnymi, bardzo zróżnicowanymi systemami sieciowymi, co powoduje postrzeganie ich jako standard w zakresie zarządzania sieciami.

„Protokoły SNMP i RMON. Vademecum profesjonalisty” to doskonały podręcznik skierowany do administratorów, menadżerów i projektantów sieci komputerowych, opisujący zagadnienia zarządzania sieciami w oparciu o SNMP. Napisana zwięźle i konkretnie, skupiająca się na zagadnieniach praktycznych książka, opisuje SNMPv1, SNMPv2 oraz najnowszą wersję SNMPv3, a także RMON1 i RMON2 — czyli wszystko to, czego używa się obecnie w sieciach LAN i WAN. Dzięki książce będziesz mógł lepiej określić swoje wymagania co do systemu zarządzania siecią, poznać przesłanki, którymi kierowali się projektanci oraz zdobędziesz niezbędną wiedzę do efektywnego wykorzystania dostępnych produktów wspierających SNMP.

W książce autor zawarł pomocne informacje wprowadzające w tematykę zarządzania sieciami, w tym przegląd wymagań stawianych systemom zarządzania. Znajdziesz w niej wyjaśnienia zagadnień podstawowych, takich jak architektura zarządzania siecią, monitoring wydajności, poprawności działania i wykorzystania zasobów sieciowych oraz kontrola konfiguracji i bezpieczeństwa. Nie zabrakło szczegółowych informacji na temat działania protokołu SNMPv1 oraz jego rozszerzeń wprowadzonych w wersji 2. i 3., ze szczególnym uwzględnieniem mechanizmów bezpieczeństwa — uwierzytelnianiu, szyfrowaniu, modelu bezpieczeństwa USM (User-based Security Model) i modelu kontroli dostępu VACM (View-based Access Control Model).

Spis treści

	Przedmowa	9
Rozdział 1.	Wstęp	11
	1.1. Wymagania dotyczące zarządzania siecią.....	12
	1.2. Systemy zarządzania siecią.....	17
	1.3. Układ książki.....	25
	Dodatek 1A. Zasoby internetowe.....	29
Część I	Podstawy zarządzania siecią	31
Rozdział 2.	Monitorowanie sieci.....	33
	2.1. Architektura monitorowania sieci.....	33
	2.2. Monitorowanie wydajności.....	38
	2.3. Monitorowanie uszkodzeń.....	49
	2.4. Monitorowanie wykorzystania	52
	2.5. Podsumowanie	53
	Dodatek 2A. Podstawy teorii kolejkowania.....	54
	Dodatek 2B. Podstawy analizy statystycznej.....	60
Rozdział 3.	Sterowanie siecią.....	63
	3.1. Sterowanie konfiguracją.....	63
	3.2. Sterowanie zabezpieczeniami.....	67
	3.3. Podsumowanie	75
Część II	SNMP wersja 1 (SNMPv1)	77
Rozdział 4.	Podstawy zarządzania siecią z wykorzystaniem SNMP	79
	4.1. Historia rozwoju.....	79
	4.2. Podstawowe pojęcia.....	86
	4.3. Podsumowanie	91
Rozdział 5.	Informacje zarządzania protokołu SNMP.....	93
	5.1. Struktura informacji zarządzania	94
	5.2. Zagadnienia praktyczne.....	108
	5.3. Podsumowanie	120
	Dodatek 5A. Stany połączenia TCP	120
Rozdział 6.	Standardowe bazy MIB.....	125
	6.1. Baza MIB-II.....	125
	6.2. Baza MIB interfejsu ethernetowego.....	153

	6.3. Podsumowanie	159
	Dodatek 6A. Diagramy Case'a	160
	Dodatek 6B. Adresy IP	161
Rozdział 7.	Prosty protokół zarządzania siecią — SNMP	165
	7.1. Pojęcia podstawowe	165
	7.2. Specyfikacja protokołu	173
	7.3. Wykorzystanie usług transportowych	191
	7.4. Grupa SNMP	193
	7.5. Zagadnienia praktyczne	195
	7.6. Podsumowanie	203
	Dodatek 7A. Porządkowanie leksykograficzne	203
Część III	RMON	205
Rozdział 8.	Zdalny nadzór sieci — gromadzenie danych statystycznych	207
	8.1. Pojęcia podstawowe	208
	8.2. Grupa statistics	221
	8.3. Grupa history	224
	8.4. Grupa host	228
	8.5. Grupa hostTopN	232
	8.6. Grupa matrix	236
	8.7. Rozszerzenie tokenRing w RMON	240
	8.8. Podsumowanie	246
	Dodatek 8A. Zasady nadawania wartości obiektowi EntryStatus (z RFC 1757)	247
Rozdział 9.	Zdalny nadzór sieci — alarmy i filtry	249
	9.1. Grupa alarm	249
	9.2. Grupa filter	254
	9.3. Grupa capture	262
	9.4. Grupa event	266
	9.5. Zagadnienia praktyczne	269
	9.6. Podsumowanie	272
Rozdział 10.	RMON2	273
	10.1. Przegląd	273
	10.2. Grupa katalogu protokołów	283
	10.4. Grupa mapowania adresów	292
	10.5. Grupy hostów w RMON2	295
	10.6. Grupy macierzowe w RMON2	299
	10.7. Grupa zbioru historii użytkownika	308
	10.8. Grupa konfiguracji sondy	313
	10.9. Rozszerzenia w urządzeniach RMON1 do standardu RMON2	317
	10.10. Zagadnienia praktyczne	317
	10.11. Podsumowanie	319
Część IV	SNMP wersja 2 (SNMPv2)	321
Rozdział 11.	SNMPv2 — informacje zarządzania	323
	11.1. Historia rozwoju	323
	11.2. Struktura informacji zarządzania	327
	11.3. Posumowanie	347
	Dodatek 11A. Konwencja tekstowa RowStatus	348

Rozdział 12.	SNMPv2 — protokół.....	355
12.1.	Operacje protokołu.....	355
12.2.	Odwzorowania transportowe.....	380
12.3.	Współpraca z SNMPv1	380
12.4.	Podsumowanie	385
Rozdział 13.	SNMPv2 — bazy MIB i zgodność.....	387
13.1.	Baza informacji zarządzania w SNMPv2.....	387
13.2.	Wyrażenia zgodności.....	393
13.3.	Rozwinięcie grupy interfaces z bazy MIB-II.....	400
13.4.	Posumowanie	408
	Dodatek 13A. Konwencja tekstowa TestAndIncr	408
Część V	SNMP wersja 3 (SNMPv3)	409
Rozdział 14.	Algorytmy kryptograficzne w SNMPv3.....	411
14.1.	Szyfrowanie standardowe z wykorzystaniem DES	411
14.2.	Bezpieczna funkcja kodująca MD5.....	417
14.3.	Bezpieczna funkcja kodująca SHA-1	420
14.4.	Uwierzytelnianie wiadomości przy użyciu HMAC	424
Rozdział 15.	SNMPv3 — architektura i aplikacje.....	429
15.1.	Historia rozwoju	429
15.2.	Przegląd SNMPv3.....	432
15.3.	Architektura SNMP	437
15.4.	Aplikacje SNMPv3	451
15.5.	Bazy MIB dla aplikacji SNMPv3	454
15.6.	Podsumowanie	463
	Dodatek 15A. Konwencje tekstowe wykorzystywane w architekturze zarządzania SNMP	464
Rozdział 16.	SNMPv3 — przetwarzanie komunikatów oraz model bezpieczeństwa USM.....	469
16.1.	Przetwarzanie komunikatów.....	469
16.2.	Model bezpieczeństwa oparty na użytkownikach w protokole SNMPv3.....	478
16.3.	Podsumowanie	502
Rozdział 17.	SNMPv3 — model kontroli dostępu oparty na widokach	503
17.1.	Model VACM.....	503
17.2.	Obsługa kontroli dostępu	508
17.3.	Bazy MIB modelu VACM	512
17.4.	Posumowanie	519
	Dodatek 17A. Zasady korzystania z poddrzew i masek.....	520
Dodatki	525	
Dodatek A	Rodzina protokołów TCP/IP	527
A.1.	Działanie protokołów TCP i IP.....	528
A.2.	Warstwy protokołów TCP/IP	529
A.3.	Aplikacje TCP/IP.....	532
A.4.	Protokół datagramów użytkownika.....	533
A.5.	Standardy w protokołach TCP/IP	534

Dodatek B	Abstrakcyjna notacja składniowa 1 — ASN.1	537
	B.1. Składnia abstrakcyjna.....	537
	B.2. Podstawy ASN.1.....	539
	B.3. Definicje makr w ASN.1.....	553
	B.4. Podstawowe zasady kodowania	559
	B.5. Alternatywne zasady kodowania.....	567
	Słowniczek	569
	Bibliografia	577
	Skorowidz	579

Rozdział 13.

SNMPv2 — bazy MIB i zgodność

Rozpocniemy ten rozdział opisem bazy MIB dla SNMPv2, która wykorzystywana jest zarówno w SNMPv2, jak i w SNMPv1. Następnie rozpatrzone zostaną wyrażenia zgodności; używane są one do określania wymagań dotyczących zgodności dla ujednoliconych baz MIB i pozwalają producentom określić zakres ich implementacji. Dalej przyjrzymy się rozszerzeniom MIB związanym z grupą `interfaces`, które definiowane są w oparciu o SMI protokołu SNMPv2 i wykorzystują pewne cechy tego protokołu.

13.1. Baza informacji zarządzania w SNMPv2

SNMPv2 MIB definiuje obiekty, które opisują zachowanie jednostek SNMPv2. Takie bazy MIB składają się z trzech grup:

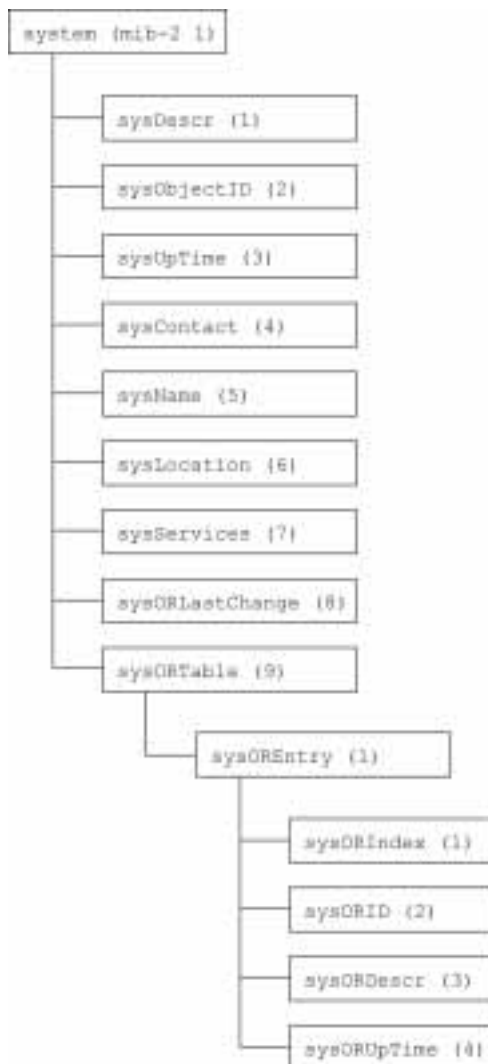
- grupy `system` — rozwinięcie oryginalnej grupy `system` z bazy MIB-II po to, by zawierała zestaw obiektów pozwalających na pełnienie przez jednostkę SNMPv2 roli agenta przy określaniu swych zasobów dynamicznie konfigurowalnych obiektów,
- grupy `SNMP` — usprawnienie pierwotnej grupy `snmp` z bazy MIB-II, składające się z obiektów dostarczających podstawowego oprzyrządowania do działania protokołu,
- grupy `MIB objects` — zestaw obiektów zajmujących się jednostkami PDU typu `SNMPv2-Trap` i pozwalających współpracującym jednostkom SNMPv2, wszystkim występującym w roli zarządców, na skoordynowane wykorzystanie operacji `set` protokołu SNMPv2.

Rozpatrzmy kolejno każdą grupę MIB.

13.1.1. Grupa `system`

Grupa `system` zdefiniowana w SNMPv2 MIB jest faktycznie tą samą grupą, co zdefiniowana w MIB-II, z dodatkiem paru nowych obiektów. Rysunek 13.1 prezentuje skorygowaną grupę `system`, która ciągle pozostaje jednak częścią hierarchii MIB-II.

Rysunek 13.1.
Skorygowana
grupa system

Porównanie rysunku 13.1 z oryginalną grupą system (rysunek 6.1) pokazuje, że wszystkie nowe obiekty mają nazwy zaczynające się prefiksem sysOR. Obiekty te mają związek z zasobami systemowymi i używane są przez jednostkę SNMPv2 pełniącą rolę agenta do opisu kontrolowanych przez nią zasobów obiektowych; mogą być dynamicznie konfigurowane przez zarządcę. Tabela 13.1 grupuje wspomniane obiekty¹. Jak widać, dochodzi jedna wielkość skalarna i pojedyncza tablica obiektów-zasobów. Wielkość skalarna to snmpORLastChange, która rejestruje wartość sysUpTime w momencie ostatniej zmiany stanu bądź wartości któregośkolwiek z obiektów zawartych w tablicy obiektów-zasobów; innymi słowy, jest to czas ostatniej zmiany w zestawie dających się kontrolować zasobów, sterowanych przez tego zarządcę. Tablica obiektów-zasobów ma tryb RO (*Tylko-do-odczytu*) i składa się z pojedynczego wiersza dla każdego zasobu obiektowego konfigurowalnego dynamicznie.

¹ Użyto następujących oznaczeń: read-only (*tylko-do-odczytu*) — RO, read-write (*do zapisu i odczytu*) — RW, read-create (*do odczytu i tworzenia*) — RC, not-accessible (*niedostępne*) — NA.

Tabela 13.1. *Uzupełnienie SNMPv2 grupy system*

Obiekt	Składnia	Opis
sysORLastChange	TimeStamp	Wartość sysUpTime z chwili ostatniej zmiany stanu bądź wartości jakiegokolwiek instancji sysORID
sysORTable	SEQUENCE OF sysOREntry	Tablica dynamicznie konfigurowalnych zasobów obiektów w jednostce SNMPv2 pełniącej rolę agenta
sysOREntry	SEQUENCE	Informacja dotycząca poszczególnych dynamicznie konfigurowalnych zasobów obiektów
sysORIndex	INTEGER	Liczba całkowita stanowiąca indeks w tablicy sysORTable
sysORID	OBJECT IDENTIFIER	Identyfikator obiektu (ID) danego wpisu. Jest to odpowiednik obiektu sysObjectID z MIB-II
sysORDescr	DisplayString	Tekstowy opis danego zasobu obiektu. Jest to odpowiednik obiektu sysDescr z MIB-II
sysORUpTime	TimeStamp	Wartość sysUpTime w momencie ostatniej modyfikacji wartości tego wiersza

13.1.2. Grupa SNMP

Jest to ta sama grupa, którą zdefiniowano w MIB-II, lecz zawierająca pewne nowe obiekty i pozbawiona zarazem części oryginalnych obiektów. Grupa `snmp` przechowuje pewne elementarne informacje dotyczące ruchu pakietów, odnoszące się do działania SNMPv2. Wszystkie obiekty, oprócz jednego, są 32-bitowymi licznikami z trybem *RO* (*Tylko-do-odczytu*) — zgrupowano je w tabeli 13.2. Wspomniany wyjątek dotyczy obiektu `snmpEnableAuthenTraps`, mającego tryb *RW* (*Do-zapisu-i-odczytu*), typu wyliczeniowego całkowitego, przyjmującego wartości `enabled(1)` i `disabled(2)`, wskazujące, czy jednostka SNMPv2 jest uprawniona do generowania pułapek `authenticationFailure`.

Porównanie do pierwotnej grupy `snmp` MIB-II (rysunek 7.5) pokazuje, że analizowana grupa (rysunek 13.2) zawiera zdecydowanie mniej parametrów. Wynika to stąd, że tak szczególne dane nie są niezbędne do rozwiązywania faktycznych problemów, a poza tym znacząco zwiększają rozmiar agenta. W związku z tym zaadaptowano bardziej wydajną grupę obiektów.

13.1.3. Grupa MIBObjects

Grupa `MIB Objects` zawiera dodatkowe obiekty odnoszące się do sterowania obiektami bazy MIB (rysunek 13.3). Pierwsza część tego zestawu jest podgrupą `snmpTrap`, złożoną z dwóch obiektów związanych z pułapkami:

- `snmpTrapOID`, który jest identyfikatorem aktualnie wysyłanego obiektu pułapki lub powiadomienia. Wartość tego obiektu występuje jako druga `varbind` w każdej jednostce PDU typu `SNMPv2-Trap` i `InformRequest`.

Tabela 13.2. Liczniki w uzupełnionej grupie SNMP

<code>snmpInPackets</code>	Liczba wszystkich pakietów odebranych przez jednostkę SNMPv2 z usługi transportowej
<code>snmpInBadVersions</code>	Liczba wszystkich komunikatów SNMP dostarczonych do jednostki SNMP, przeznaczonych dla nieobsługiwanej wersji SNMP
<code>snmpInBadCommunityNames</code>	Liczba wszystkich komunikatów SNMP dostarczonych do jednostki SNMP, używających nazwy społeczności nieznanej jednostce
<code>snmpInBadCommunityUses</code>	Liczba wszystkich komunikatów SNMP dostarczonych do jednostki SNMP, reprezentujących operacje SNMP nie akceptowane przez społeczność określoną w komunikacie
<code>snmpInASNParseErrs</code>	Liczba wszystkich błędów ASN.1 lub BER, które wystąpiły w trakcie dekodowania otrzymanych komunikatów SNMP
<code>snmpSilentDrops</code>	Liczba wszystkich jednostek PDU typu <code>GetRequest</code> , <code>GetNextRequest</code> , <code>GetBulkRequest</code> , <code>SetRequest</code> i <code>InformRequest</code> , które zostały pominięte, ponieważ rozmiar wiadomości zwrotnej, stanowiącej jednostkę PDU z alternatywną odpowiedzią zawierającą puste pole powiązań zmiennych, był większy albo od ograniczeń lokalnych, albo maksymalnego dopuszczalnego rozmiaru wiadomości w jednostce wysyłającej żądanie
<code>snmpProxyDrops</code>	Liczba wszystkich jednostek PDU typu <code>GetRequest</code> , <code>GetNextRequest</code> , <code>GetBulkRequest</code> , <code>SetRequest</code> i <code>InformRequest</code> , które zostały pominięte, ponieważ kontekst wskazywał na agenta proxy, a transmisja wiadomości (prawdopodobnie przetłumaczonej) nie powiodła się w taki sposób (inny niż przekroczenie dopuszczalnego czasu oczekiwania na odpowiedź), że do jednostki wysyłającej żądanie nie mogła być wysłana żadna jednostka PDU z odpowiedzią

- `snmpTrapEnterprise`, który jest identyfikatorem obiektu przedsiębiorstwa związanego z aktualnie wysyłaną pułapką. Gdy agent proxy odwzorowuje jednostkę PDU typu `Trap` (zdefiniowaną w RFC 1157) na jednostkę PDU typu `SNMPv2-Trap`, wartość tej zmiennej występuje jako ostatnia `varbind`.

Drugą część zestawu obiektów z tej grupy stanowi podgrupa `snmpSet` złożona z pojedynczego obiektu `snmpSerialNo`. Obiekt ten służy do rozwiązania dwóch problemów mogących pojawić się przy korzystaniu z operacji `set`:

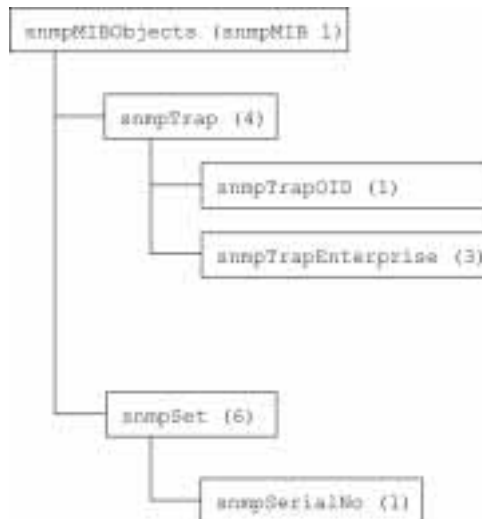
1. Na tym samym obiekcie MIB zarządca może dokonywać wielu operacji typu `set` i może być ważne, aby wszystkie one wykonane były w porządku ich wysyłania, nawet jeśli w trakcie transmisji ten porządek został zaburzony.
2. Jednoczesne użycie operacji `set` przez wielu zarządców może skutkować niespójnością bądź błędami w bazie danych.

Dla wyjaśnienia drugiego punktu rozważmy prosty przykład. Przypuśćmy, że wartość obiektu MIB odpowiada adresowi miejsca w buforze, który używany jest do gromadzenia danych pobranych od zarządcy przy użyciu pewnego protokołu transferu plików. Wartość

Rysunek 13.2.
*Uzupełniona
 grupa SNMP*

Rysunek 13.3.
*Grupa
 snmpMIBObjects*

obiektu wskazuje następne dostępne miejsce. Zarządca wykorzystuje tę wartość w następujący sposób: najpierw odczytuje tę wartość, następnie zwiększa ją tak, by wskazywała na następne miejsce, i ostatecznie przesyła odpowiednie dane. Może jednak przy tym zająć następująca sekwencja zdarzeń:

1. Menedżer A pobiera wartość obiektu, która wynosi, załóżmy, x .
2. Menedżer B pobiera tę samą wartość.
3. Menedżer A potrzebuje y oktetów przestrzeni buforu i dlatego wydaje agentowi polecenie, by zmodyfikował wartość obiektu do $x+y$.

4. Menedżer B potrzebuje z oktetów przestrzeni buforu i dlatego wydaje agentowi polecenie, by zmodyfikował wartość obiektu do $x+z$.
5. Oba menedżery (A i B) są przygotowane do wysłania danych do buforu, poczynając od lokacji wyznaczonej przez wartość x .

W rezultacie albo A nadpisze dane B, albo na odwrót. Co więcej, jeśli $z < y$ i A wyśle swoje dane po B, to nie tylko nadpisze dane B, ale jeszcze część danych A zostanie nadpisana przez następnego nadzorcę używającego tego buforu.

Ten problem, w którym rezultat zależny jest od kolejności zachodzenia niezależnych zdarzeń, nazywany jest *sytuacją wyścigu (Race)*².

Jedyny obiekt w grupie `snmpSet` jest definiowany następująco:

```
snmpSetSerialNo    OBJECT TYPE
SYNTAX             TestAndIncr
MAX-ACCESS         read-write
STATUS             current
DESCRIPTION
    "Blokada nadzorcza, umożliwiająca współpracującym jednostkom SNMPv2,
    występującym w roli zarządców, skoordynowane wykorzystanie operacji set
    protokołu SNMPv2. Obiekt ten używany jest do koordynacji zgrubnej. Aby otrzymać
    dokładną koordynację, można, w zależności od potrzeb, zdefiniować dodatkowo
    jeden lub więcej podobnych obiektów w każdej grupie MIB"
 ::= { snmpSet 1 }
```

Obiekt `TestAndIncr` jest konwencją tekstową i jest typu całkowitego (INTEGER: 0..2³¹-1 483 647). Jej zakres mieści się w przedziale od 0 do 2³¹-1. Zasady modyfikacji tego obiektu są następujące. Załóżmy, że aktualna wartość obiektu wynosi K . W tej sytuacji:

1. Jeśli agent otrzyma polecenie `set` dla tego obiektu z wartością K , wartość obiektu jest zwiększana do $(K+1)$ modulo 2³¹, polecenie wykonywane jest prawidłowo i odsyłana jest wartość K .
2. Jeśli agent otrzyma polecenie `set` dla tego obiektu z wartością różną od K , operacja kończy się niepowodzeniem, a zwrócona zostanie informacja o błędzie typu `inconsistentValue` (*sprzeczna wartość*).

Definicja konwencji tekstowej `TestAndIncr` zamieszczona jest w dodatku 13A.

Wiadomo, że polecenie `set` wykonywane jest jako niepodzielna instrukcja atomowa; oznacza to, że po odebraniu jednostki PDU typu `SetRequest` przeprowadzane są wszystkie operacje `set` dla zmiennych zawartych w polu powiązań, jeśli wszystkie one są poprawne i dopuszczalne, lub nie przeprowadzana jest żadna, jeśli choć jedna z nich nie jest poprawna. Tak więc obiekt `snmpSet` może być używany w następujący sposób: gdy zarządca żąda ustawienia jednej lub kilku wartości obiektów agenta, najpierw pobiera wartość obiektu `snmpSet`. Następnie wysyła jednostkę PDU `SetRequest`, której lista powiązań zmiennych zawiera obiekt `snmpSet` z pobraną wartością oraz odpowiednią parę wartości dla każdego ustawianego obiektu. Jeśli dwóch lub więcej zarządców wysyła `SetRequest`, używając tej samej wartości `snmpSet`, pierwszy, który dotrze do agenta, zakończy się powodzeniem (zakładając, że nie wystąpią żadne inne problemy), co w rezultacie spowoduje zwiększenie

² W [Stallings (1995b)] znaleźć można szerokie omówienie problemów rozproszonego, jednoczesnego dostępu.

wartości obiektu `snmpSet`; pozostałe operacje `set` zakończą się niepowodzeniem z racji niewłaściwej wartości `snmpSet`. Poza tym jeśli zarządca zażąda przeprowadzenia ustawienia serii obiektów i jednocześnie wymaga gwarancji, że zostaną one wykonane we właściwym porządku, każda operacja zawierać powinna obiekt `snmpSet`.

Zgodnie z definicją, jest to zgrubna technika koordynacji; jeśli wszyscy zarządcy używają obiektu `snmpSet`, tylko jeden z nich w danym momencie może prawidłowo wysłać do agenta żądanie, dotyczące wszystkich obiektów zawartych w MIB. Jeżeli obiekt `TestAndIncr` jest związany z pojedynczą grupą, wtedy ograniczenia jednoczesnego dostępu dotyczyć będą obiektów tej grupy.

13.2. Wyrażenia zgodności

Specyfikacja SNMPv2 zawiera dokumenty dotyczące zgodności. Ich celem jest definicja notacji pozwalającej określić minimalne wymagania dotyczące implementacji, a także rzeczywisty poziom osiągniętej implementacji.

W dokumencie poruszającym zagadnienia zgodności zdefiniowano cztery makra:

- **OBJECT-GROUP** — wskazuje te obiekty w MIB, które są częścią grupy zgodności,
- **NOTIFICATION-GROUP** — identyfikuje zbiór powiadomień,
- **MODULE-COMPLIANCE** — ustala wymagania w stosunku do agenta względem implementacji modułów i obiektów bazy MIB,
- **AGENT-CAPABILITIES** — definiuje możliwości poszczególnych implementacji agenta.

13.2.1. Makro OBJECT-GROUP

Makro to używane jest do specyfikacji grup spokrewnionych obiektów zarządzanych. Tak jak w SNMP SMI, grupa zarządzanych obiektów w SNMPv2 jest podstawową jednostką zgodności. Makro **OBJECT-GROUP** zapewnia producentowi systematyczny sposób opisu stopnia zgodności przez wskazanie, które grupy zostały zaimplementowane.

Specyfikacja SNMPv2 wyjaśnia występującą w SNMP niejednoznaczność, o której wspomniano w podrozdziale 7.5. Ze specyfikacji SNMPv2 wynika, że obiekt jest „zaimplementowany” jedynie wówczas, gdy przy operacji odczytu można otrzymać jakąś sensowną wartość. Poza tym dla obiektów, których wartość można zmieniać, implementacja musi być w stanie wpływać na stosowną zarządzaną jednostkę w odpowiedzi na operację `set`. Jeżeli agent nie może zaimplementować obiektu, musi zwrócić komunikat o błędzie (taki jak np. `noSuchObject`) w odpowiedzi na operację protokołu. Niedozwolone jest, aby agent zwracał wartość obiektu, którego nie zaimplementował.

Listing 13.1 prezentuje makro **OBJECT-GROUP**, które składa się z następujących głównych klauzul:

- **klauzula OBJECTS** — wykaz wszystkich obiektów w grupie, których klauzula **MAX-ACCESS** przyjmuje jedną z następujących wartości: `accessible-for-notify`, `read-only`, `read-write` lub `read-create` (wynika z tego, że obiekty mające klauzulę **MAX-ACCESS** o wartości `not-accessible` nie należą do makra **OBJECT-GROUP**;

Listing 13.1. Makro OBJECT-GROUP

```

OBJECT-GROUP MACRO ::= BEGIN
TYPE NOTATION ::= ObjectsPart
    "STATUS" Status
    "DESCRIPTION" Text
    ReferPart
VALUE NOTATION ::= value (VALUE OBJECT IDENTIFIER)
ObjectsPart ::= "OBJECT" "{" Objects "}"
Objects ::= Object | Objects "," Object
Object ::= value (Name ObjectName)
Status ::= "current" | "deprecated" | "obsolete"
ReferPart ::= "REFERENCE" Text | Empty
Text ::= "" string ""
END

```

do obiektów takich zaliczają się tablice pojęciowe, wiersze pojęciowe i obiekty będące indeksami wierszy. Każdy z wymienionych w tej klauzuli obiektów musi być zdefiniowany za pomocą makra OBJECT-TYPE w tym samym module, w którym występuje moduł OBJECT-GROUP),

- klauzula STATUS — wskazuje, czy dana definicja jest aktualna, czy przestarzała,
- klauzula DESCRIPTION — zawiera tekstową definicję grupy razem z opisem wszelkich relacji z innymi grupami (wartość podawana przy wywoływaniu makra OBJECT-GROUP jest identyfikatorem obiektu przypisanym do grupy),
- klauzula REFERENCE — może zawierać tekstowy odsyłacz do grupy zdefiniowanej w innym module informacji.

Prostym przykładem definicji z wykorzystaniem makra OBJECT-GROUP jest definicja grupy snmp:

```

snmpGroup OBJECT-GROUP
OBJECTS { snmpInPkts,
    snmpInBadVersions,
    snmpInASNParseErrs,
    snmpBadOperations,
    snmpSilentDrops,
    snmpProxyDrops,
    snmpEnableAuthenTraps, }
STATUS current
DESCRIPTION
    "Zbiór obiektów umożliwiających podstawową obsługę i kontrolę jednostek SNMPv2."
::= { snmpMIBGroups 8 }

```

13.2.2. Makro NOTIFICATION-GROUP

Makro NOTIFICATION-GROUP jest używane do definiowania zestawu powiadomień dla potrzeb zgodności. Listing 13.2 przedstawia to makro, składające się z następujących głównych klauzul:

- klauzula NOTIFICATIONS — wykaz wszystkich notyfikacji należących do danej grupy zgodności (każdy z wyszczególnionych obiektów musi być zdefiniowany za pomocą makra NOTIFICATION-TYPE w tym samym module, w którym występuje moduł NOTIFICATION-GROUP),

Listing 13.2. Makro NOTIFICATION-GROUP

```

NOTIFICATION-GROUP MACRO ::= BEGIN
TYPE NOTATION ::= NotificationsPart
    "STATUS" Status
    "DESCRIPTION" Text
    ReferPart
VALUE NOTATION ::= value(VALUE OBJECT IDENTIFIER)
NotificationsPart ::= "NOTIFICATIONS" "{" Notifications "}"
Notifications ::= Notification | Notifications "," Notification
Notification ::= value(Name NotificationName)
Status ::= "current" | "deprecated" | "obsolete"
ReferPart ::= "REFERENCE" Text | empty
Text ::= "" string ""
END

```

- klauzula STATUS — wskazuje, czy dana definicja jest aktualna, czy przestarzała,
- klauzula DESCRIPTION — zawiera tekstową definicję grupy razem z opisem wszelkich relacji z innymi grupami (wartość podawana przy wywoływaniu makra NOTIFICATION-GROUP jest identyfikatorem obiektu przypisanym do grupy),
- klauzula REFERENCE — może zawierać tekstowy odsyłacz do grupy definiowanej w innym module informacji.

Prostym przykładem definicji NOTIFICATION-GROUP jest definicja powiadomień z bazy SNMPv2 MIB:

```

snmpBasicNotificationsGroup NOTIFICATION-GROUP
    NOTIFICATIONS { coldStart, authenticationFailure }
    STATUS current
    DESCRIPTION
        "Dwie notyfikacje, które jednostka SNMPv2 musi implementować."
    ::= { snmpMIBGroups 7 }

```

13.2.3. Makro MODULE-COMPLIANCE

Makro MODULE-COMPLIANCE określa minimalny zestaw wymagań w odniesieniu do implementacji jednego bądź wielu modułów MIB. Makro to przedstawiono na listingu 13.3. Znaczenie klauzul STATUS, DESCRIPTION i REFERENCE jest analogiczne do tych samych w makrach OBJECTS-GROUP i NOTIFICATION-GROUP.

Listing 13.3. Makro MODULE-COMPLIANCE

```

MODULE-COMPLIANCE MACRO ::= BEGIN
TYPE NOTATION ::= "STATUS" Status
    "DESCRIPTION" Text
    ReferPart
    ModulePart
VALUE NOTATION ::= value(VALUE OBJECT IDENTIFIER)
Status ::= "current" | "deprecated" | "obsolete"
ReferPart ::= "REFERENCE" Text | Empty
ModulePart ::= Modules | empty
Modules ::= Module | Modules Module
Module ::= "MODULE" ModuleName      --nazwa modułu

```

```

MandatoryPart
CompliancePart
ModuleName ::= modulereference ModuleIdentifier | empty
ModuleIdentifier ::= value (moduleID OBJECT IDENTIFIER) | empty
MandatoryPart ::= "MANDATORY-GROUPS" "{" Groups "}" | empty
Groups ::= Group | Groups "," Group
Group ::= value (group OBJECT IDENTIFIER)
CompliancePart ::= Compliances | empty
Compliances ::= Compliance | Compliances Compliance
Compliance ::= ComplianceGroup | Object
ComplianceGroup ::= "GROUP" value (Name OBJECT IDENTIFIER)
    "DESCRIPTION" Text
Object ::= "OBJECT" value (Name ObjectName)
    SyntaxPart
    WriteSyntaxPart
    AccessPart
    "DESCRIPTION" Text
--musi być dopasowanie do klauzuli SYNTAX obiektu
SyntaxPart ::= "SYNTAX" type (SYNTAX) | empty
--musi być dopasowanie do klauzuli SYNTAX obiektu
WriteSyntaxPart ::= "WRITE-SYNTAX" type (WriteSYNTAX) | empty
AccessPart ::= "MIN-ACCESS" Access | empty
Access ::= "not-accessible" | "accessible-for-notify" | "read-only" | "read-write" |
    "read-create"
Text ::= "" string ""
END

```

Klauzula `MODULE` używana jest raz lub więcej razy, tak aby wymienić każdy moduł objęty wymogiem implementacji. Klauzula, która odnosi się do tego modułu, nie musi zawierać jego nazwy. Inne klauzule `MODULE` identyfikowane są poprzez nazwę modułu i, opcjonalnie, identyfikator obiektu.

Każda sekcja `MODULE` określa te grupy, które są obowiązkowe i te, które są opcjonalne dla danej implementacji. Jeżeli występuje chociaż jedna grupa obligatoryjna, wówczas dołączana jest klauzula `MANDATORY-GROUPS`, która zawiera wykaz wszystkich grup obowiązkowych dla danego modułu. Aby zachować zgodność z danym modułem, implementacja musi obejmować wszystkie grupy obowiązkowe.

Dla każdej grupy, która jest warunkowo obowiązująca lub bezwarunkowo opcjonalna, przewidziano oddzielną klauzulę o nazwie `GROUP`. Klauzula `DESCRIPTION` wykorzystywana jest do specyfikacji okoliczności, przy których dana grupa warunkowo obowiązuje (np. jeżeli zaimplementowany jest konkretny protokół bądź jeśli implementowana jest inna grupa).

Wykorzystując klauzulę `OBJECT`, można określić uściślone wymagania w stosunku do obiektów należących do jednej z wyspecyfikowanych grup. Dla każdego takiego obiektu zamieszcza się oddzielną klauzulę `OBJECT`. Możliwe są trzy rodzaje dopasowań. Pierwsze dwa stosują się do składni danego obiektu, którego wartość można odczytywać bądź zapisywać. Dopuszczalne są następujące uściślenia:

- zakresu — dla typów `INTEGER` i `Gauge32` zakres dopuszczalnych wartości może być dostosowany przez zwiększenie dolnych ograniczeń, redukcję górnych ograniczeń i (lub) zmniejszenie ilości alternatywnych wyborów wartości i zakresu,

- **wyliczeń** — dla typów INTEGER i BIT STRING wyliczenie poszczególnych wartości może być dopasowane przez odrzucenie jednej lub więcej wartości,
- **rozmiaru** — dla typów OCTET STRING rozmiar wartości, wyrażony w znakach, może być uściślony przez podniesienie dolnego ograniczenia, redukcję górnego ograniczenia i (lub) zmniejszenie ilości alternatywnych wyborów wartości i zakresu,
- **zestawu** — dla typów OCTET STRING zestaw dozwolonych znaków w wartości może być ograniczony przez wprowadzenie kolejnych podtypów (patrz dodatek B.1 — omówienie podtypów).

Wymienione dopasowania definiowane są w klauzuli SYNTAX dla obiektów *tylko do odczytu* i w klauzuli WRITE-SYNTAX dla obiektów, których wartość można nastawiać.

Trzecia grupa uściśleń dotyczy kategorii dostępu do obiektu. W celu zdefiniowania minimalnego poziomu dostępu używana jest klauzula MIN-ACCESS. Implementacja jest zgodna, jeśli poziom dostępu przez nią zapewniany jest większy lub równy określone w ten sposób poziomowi minimalnemu lub też mniejszy lub równy poziomowi maksymalnemu specyfikowanemu w klauzuli MAX-ACCESS definicji obiektu.

Wartość podawana przy wywoływaniu makra MODULE-COMPLIANCE jest identyfikatorem obiektu przypisanym do danej definicji zgodności. Przykładowe wyrażenie zgodności dla bazy SNMPv2 MIB wygląda następująco:

```
snmpBasicCompliance MODULE-COMPLIANCE
  STATUS current
  DESCRIPTION
    "Wyrażenie zgodności dla jednostek SNMPv2 implementujących SNMPv2 MIB."
  MODULE
    MANDATORY-GROUPS { snmpGroup, snmpSetGroup, systemGroup,
                        snmpBasicNotificationsGroup }
  GROUP snmpCommunityGroup
  DESCRIPTION
    "Grupa ta jest obligatoryjna dla jednostek SNMPv2, które obsługują
    uwierzytelnianie oparte na społecznościach."
  ::= { snmpMIBCompliances 2 }
```

Powyższy moduł określa, że agent będzie zgodny, jeśli zaimplementuje wszystkie grupy wymienione w klauzuli MANDATORY-GROUPS i zapewni wsparcie dla mechanizmów uwierzytelniania opartych na społecznościach (zdefiniowanych w SNMPv1).

13.2.4. Definicje możliwości

Makro AGENT-CAPABILITIES jest używane do dokumentowania możliwości jednostki protokołu SNMPv2 pełniącej rolę agenta. Makro to wykorzystywane jest do opisu dokładnego poziomu wsparcia, które zapewnia agent w odniesieniu do wybranej grupy MIB. Definicja taka może określać, że niektóre obiekty mają ograniczoną lub rozszerzoną składnię czy poziom dostępu. Ściśle mówiąc, tego typu określenia możliwości specyfikują dopasowania lub odmiany w odniesieniu do makr OBJECT-TYPE w modułach bazy MIB. Zauważmy, że te dopasowania czy odmiany nie odnoszą się do makr MODULE-CAPABILITIES.

Formalna definicja możliwości agenta może być pomocna przy optymalizacji współdziałania. Jeżeli stacja zarządzająca zawiera określenia możliwości wszystkich agentów, z którymi współdziała, wówczas może tak dopasować ich zachowanie, aby zapewnić optymalne wykorzystanie zasobów własnych, agenta i sieciowych.

Listing 13.4 prezentuje makro AGENT-CAPABILITIES. Klauzula PRODUCT-RELEASE zawiera tekstowy opis wersji produktu zawierającego danego agenta, a klauzula DESCRIPTION zawiera tekstowy opis samego agenta. Reszta definicji zawiera po jednej sekcji dla każdego modułu MIB, dla którego agent zapewnia pełną bądź częściową implementację.

Listing 13.4. Makro AGENT-CAPABILITIES

```
AGENT-CAPABILITIES MACRO ::= BEGIN
TYPE NOTATION ::= "PRODUCT-RELEASE" Text
                  "STATUS" Status
                  "DESCRIPTION" Text
                  ReferPart
                  ModulePart
VALUE NOTATION ::= value (VALUE OBJECT IDENTIFIER)
Status ::= "current" | "obsolete"
ReferPart ::= "REFERENCE" Text | Empty
ModulePart ::= Modules | empty
Modules ::= Module | Modules Module
Module ::= "SUPPORTS" ModuleName
          "INCLUDES" "{" Groups "}"
          VariationPart
ModuleName ::= identifier ModuleIdentifier
ModuleIdentifier ::= value (moduleID OBJECT IDENTIFIER) | empty
Groups ::= Group | Groups "," Group
Group ::= value (Name OBJECT IDENTIFIER)
VariationPart ::= Variations | empty
Variations ::= Variation | Variations Variation
Variation ::= ObjectVariation | NotificationVariation
NotificationVariation ::= "VARIATION" value (Name NotificationName)
                  AccessPart
                  "DESCRIPTION" Text
ObjectVariation ::= "VARIATIONS" value (Name ObjectName)
                  SyntaxPart
                  WriteSyntaxPart
                  AccessPart
                  CreationPart
                  DefValPart
                  "DESCRIPTION" value (description Text)
SyntaxPart ::= "SYNTAX" type (SYNTAX) | empty
WriteSyntaxPart ::= "WRITE-SYNTAX" type (WriteSYNTAX) | empty
AccessPart ::= "ACCESS" Access | empty
Access ::= "not-implemented" | "accessible-for-notify" | "read-only" | "read-write" |
          "read-create" | "write-only"
CreationPart ::= "CREATION-REQUIRES" "{" Cells "}" empty
Cells ::= Cell | Cells "," Cell
Cell ::= value (Cell ObjectName)
DefValPart ::= "DEFVAL" "{" value (Defval ObjectSyntax) "}" | empty
Text ::= "" string ""
END
```

Opis każdego modułu MIB rozpoczyna się klauzulą `SUPPORTS`, określającą nazwę modułu. Następnie klauzula `INCLUDES` specyfikuje wykaz grup MIB z tego modułu, które agent implementuje. Ostatecznie, dla każdej obsługiwanej grupy MIB, w definicji zawartych może być zero lub więcej specyfikacji obiektów, które agent implementuje w odmienny lub dopasowany sposób w porównaniu z makrodefinicją `OBJECT-TYPE` tych obiektów. Dla każdego z takich obiektów określa się, co następuje. Po pierwsze, klauzula `VARIATIONS` określa nazwę takiego obiektu. Następnie wystąpić może jedna lub więcej części określających dopasowania. `SyntaxPart` i `WriteSyntaxPart` mają tę samą semantykę, co analogiczne elementy makra `MODULE-COMPLIANCE`. `AccessPart` używane jest do oznaczenia, że agent zapewnia niższy poziom dostępu niż określony w klauzuli `MAX-ACCESS` definicji danego obiektu. `CreationPart` określa nazwy obiektów kolumnowych z wierszy pojęciowych, którym należy bezpośrednio przypisać wartości poprzez operację `set` protokołu zarządzania, aby agent umożliwił zmianę stanu instancji kolumny statusowej tych wierszy na aktywny (`active (4)`). `Element DefVal` określa uściśloną wartość `DEFVAL` dla danego obiektu. Klauzula `DESCRIPTION` zawiera tekstowy opis odmiany bądź dopasowania implementacji.

Wartość podawana przy wywoływaniu makra `AGENT-CAPABILITIES` jest identyfikatorem obiektu przypisanym do danej definicji możliwości.

Specyfikacja SNMPv2 zawiera użytkowy przykład określania możliwości, pokazany na listingu 13.5. W przykładzie tym agent implementuje SNMPv2, interfejsy, IP, TCP, UDP i moduły EVAL bazy MIB. Dla każdego z tych modułów określono zakres implementacji.

Listing 13.5. Przykład określenia możliwości agenta z wykorzystaniem makra `AGENT-CAPABILITIES`

```
example-agent AGENT-CAPABILITIES
PRODUCT RELEASE      "Wydanie 1.1 agenta ACME dla 4BSD"
STATUS               current
DESCRIPTION           "agent ACME dla 4BSD"

SUPPORTS              SNMPv2-MIB
INCLUDES              { systemGroup, snmpGroup, snmpSetGroup,
                        snmpBasicNotificationsGroup }

VARIATION              coldStart
DESCRIPTION            "Pułapka coldStart generowana przy każdym ponownym
                        uruchamianiu"

SUPPORTS              IF-MIB
INCLUDES              { ifGeneralGroup, ifPacketGroup }

VARIATION              ifAdminStatus
SYNTAX                INTEGER { up(1), down(2) }
DESCRIPTION            "W 4BSD nie można ustawić trybu testowania"

VARIATION              ifOperStatus
SYNTAX                INTEGER { up(1), down(2) }
DESCRIPTION            "W 4BSD informacja jest ograniczona"

SUPPORTS              IP-MIB
INCLUDES              { ipGroup, icmpGroup }

VARIATION              ipDefaultTTL
SYNTAX                INTEGER (255..255)
DESCRIPTION            "Taka jest wartość w 4BSD"
```

VARIATION	ipInAddrErrors
ACCESS	not-implemented
DESCRIPTION	"Informacja niedostępna w 4BSD"
VARIATION	ipNetToMediaEntry
CREATION-REQUIRES	{ ipNetToMediaPhysAddress }
DESCRIPTION	"Odwzorowanie adresu w 4BSD wymaga zarówno adresu protokołu, jak i adresu medium"
SUPPORTS	TCP-MIB
INCLUDES	{ tcpGroup }
VARIATION	tcpConnState
ACCESS	read-only
DESCRIPTION	"W 4BSD nie można tego zmieniać"
SUPPORTS	UDP-MIB
INCLUDES	{ udpGroup }
SUPPORTS	EVAL-MIB
INCLUDES	{ functionsGroup, expressionsGroup }
VARIATION	exprEntry
CREATION-REQUIRES	{ evalString }
DESCRIPTION	"Można tworzyć wiersze"
::= { acmeAgents 1 }	

13.3. Rozwinięcie grupy interfaces z bazy MIB-II

Jak wyjaśniono w rozdziale 6., dokument RFC 1573 (*Evolution of the Interfaces Group of MIB-II — Rozwinięcie grupy interfaces w bazach MIB-II*) porządkuje i udoskonala grupę interfaces z RFC 1213 (MIB-II), wykorzystując w definicjach SMIV2.

Grupa interfaces w bazach MIB-II definiuje ogólny zestaw zarządzanych obiektów, tak by każdy interfejs sieciowy mógł być zarządzany niezależnie od jego typu. Takie ogólne podejście jest dostosowane do typowych architektur protokołów, w których protokół międzysieciowy, taki jak IP, zaprojektowany został do pracy ponad jakimkolwiek interfejsem sieciowym. Poza tym dzięki użyciu modułów dopasowanych do typu architektur, takich bazy MIB dla sieci ethernet czy token-ring, możliwe jest dodanie kolejnych obiektów wymaganych w danym typie interfejsu sieciowego.

Doświadczenia z pracy z grupą interfaces i modułami specyficznymi dla różnych typów sieci wykazały istnienie pewnych niedostatków tej grupy, zdefiniowanej w MIB-II. Dokument RFC 1573 zajmuje się tymi brakami przez wyjaśnienia, korekty i rozwinięcie struktury MIB przeznaczonej dla interfejsów. Dokument ten obejmuje w szczególności następujące problemy:

1. *Numeracja interfejsu (Interface Numbering)* — grupa interfaces z MIB-II (rysunek 6.2) definiuje obiekt `ifNumber` jako liczbę interfejsów sieciowych obecnych w systemie i specyfikuje, że każda wartość obiektu `ifIndex` musi

zawierać się w przedziale od 1 do wartości `ifNumber` i pozostawać niezmienna. To wymaganie jest kłopotliwe w urządzeniach pozwalających na dynamiczne dodawanie i usuwanie interfejsów sieciowych, tak jak ma to miejsce na przykład w przypadku połączeń typu SLIP/PPP.

2. *Podwarstwy interfejsu (Interface Sublayers)* — istnieje konieczność wyróżniania kilku podwarstw poniżej warstwy międzysieciowej.
3. *Połączenia wirtualne (Virtual Circuits)* — potrzebne jest miejsce na odnotowywanie faktu, że pod warstwą międzysieciową danego interfejsu znajdować się mogą różne połączenia wirtualne.
4. *Interfejsy bitowe, znakowe i o stałej długości (Bit, Character and Fixed-Length Interfaces)* — zorientowanie tablicy `ifTable` na transmisję pakietową może być nieodpowiednie w przypadku interfejsów niepakietowych z natury, jak choćby wykorzystujących transmisję znakową (przykładowo PPP na EIA-232), bitową (na przykład DS1) czy przesyłających paczki o stałej, określonej długości (ATM).
5. *Rozmiar liczników (Counter Size)* — wraz ze wzrostem szybkości sieci minimalny czas dla 32-bitowych liczników uległ skróceniu, powodując powstawanie problemów z przepełnieniami.
6. *Prędkość interfejsu (Interface Speed)* — przedział wartości obiektu `ifSpeed` jest ograniczony od góry do $2^{31} - 1$ b/s lub poniżej 2,2 Gb/s. Taka prędkość jest osiągana lub nawet przekraczana przez niektóre interfejsy (np. SONET OC-48 – 2,448 Gb/s).
7. *Liczniki Multicast/Broadcast (Multicast/Broadcast Counters)* — liczniki w `ifTable` przewidziane są do łącznego obejmowania transmisji typu *Multicast* i *Broadcast*. Niekiedy przydatne są jednak odrębne liczniki dla pakietów obu typów.
8. *Dodanie nowych wartości ifType* — potrzebna jest możliwość dodawania nowych wartości wyliczeniowych obiektu `ifType`. Sposób zdefiniowania obiektu `ifType` w bazie MIB-II powoduje, że nowe wartości dostępne są tylko w nowych wydaniach MIB, co zdarza się raz na kilka lat.
9. *ifSpecific* — definicja obiektu `ifSpecific` w MIB-II jest niejednoznaczna. Niektórzy implementatorzy nadali temu obiektowi wartość identyfikatora typu OBJECT IDENTIFIER bazy MIB dostosowanej do rodzaju stosowanego medium. Inni wykorzystali do tego celu identyfikator tabeli dostosowanej do rodzaju medium lub identyfikator wpisu z tej tabeli bądź nawet identyfikator obiektu indeksowego tej tabeli.

Dalej przyjrzymy się, w jaki sposób uwzględniono każdy z tych problemów.

Dokument RFC 1573 zawiera powtórzenie, z niewielkimi modyfikacjami, definicji grupy `interfaces` z MIB-II. Dodatkowo wprowadza cztery nowe tabele (rysunek 13.4):

- *Tabelę rozszerzeń (Extensions Table)* (`ifXTable`),
- *Tabelę stosu (Stack Table)* (`ifStackTable`),
- *Tabelę testów (Test Table)* (`ifTestTable`),
- *Tabelę otrzymanych adresów (Receive Address Table)* (`ifRcvAddressTable`).

Rysunek 13.4. Dodatki do grupy interfaces wprowadzone w SNMPv2

13.3.1. Grupa interfaces

Grupa ta w RFC 1573 ma identyczną strukturę jak grupa interfaces w MIB-II. Składa się więc z obiektu ifNumber i tabeli ifTable. Ważną różnicą jest klauzula DESCRIPTION obiektu ifIndex, która brzmi następująco:

Wielkość jednoznaczna, większa od zera, dla każdego interfejsu bądź podwarstwy interfejsu w zarządzanym systemie. Zaleca się, by przydzielane były kolejne numery, poczynając od 1. Wartość ta dla każdej podwarstwy interfejsu musi pozostać niezmienna przynajmniej od momentu inicjalizacji danej jednostki systemu zarządzania do momentu kolejnej jej inicjalizacji.

Obiekt `ifNumber` nadal odzwierciedla liczbę interfejsów, a więc również liczbę wierszy w tabeli `ifTable`. Jednakże nie jest konieczne ograniczanie zakresu numeracji do przedziału od 1 do wartości `ifNumber`. Pozwala to na dynamiczne dodawanie i usuwanie interfejsów.

Dokument RFC 1573 pozwala, aby do jednego fizycznego interfejsu odnosiło się wiele wierszy tabeli `ifTable`, po jednym dla każdej logicznej podwarstwy. Jednak dokument ten zaleca oszczędne stosowanie tego typu strategii. Poza tym zaleca się niestosowanie oddzielnych wierszy w tabeli dla połączeń wirtualnych.

Ranga niektórych obiektów tabeli `ifTable` została zdeprecjonowana. I tak ograniczono znaczenie obiektów `ifInNUcastPkts` i `ifOutNUcastPkts`, zliczających wszystkie pakiety typu *Nonunicast*, wprowadzając w tabeli `ifXTable` liczniki odrębnie zliczające pakiety typu *Multicast* i *Broadcast*. Podobnie ma się rzecz z obiektem `ifOutQLen`, który był rzadko implementowany. Także obiekt `ifSpecific` stracił znaczenie ze względu na swoją niejednoznaczność i fakt, że nie dostarcza żadnych dodatkowych informacji poza tym, co zapewnia obiekt `ifType`.

Kolejną zmianą w tabeli `ifTable` jest inna składnia `ifType`, będąca obecnie konwencją tekstową *IANAifType*, która może zostać przedefiniowana (przez wprowadzenie nowych wartości) bez konieczności ogłaszania nowej wersji bazy MIB. Za aktualizację *IANAifType* jest odpowiedzialna organizacja *IANA* (*Internet Assigned Number Authority* — *Władze przydzielania numerów w Internecie*).

13.3.2. Rozszerzenie tabeli interfejsu

Tabela `ifXTable` dostarcza dodatkowych informacji w uzupełnieniu tabeli `ifTable`. Tabela ta i obiekty do niej wpisywane definiowane są następująco:

```
IfXTable OBJECT-TYPE
SYNTAX      SEQUENCE OF IfXEntry
MAX-ACCESS  not-accessible
STATUS      current
DESCRIPTION
    "Wykaz wpisów dotyczących interfejsów. Liczba wpisów określona jest przez wartość
    obiektu ifNumber. Tabela ta zawiera dodatkowe obiekty dla tabeli interfejsu."
::= { ifMIBObjects 1 }
ifXEntry OBJECT-TYPE
SYNTAX      IfXEntry
MAX-ACCESS  not-accessible
STATUS      current
DESCRIPTION
    "Wpis zawierający dodatkowe informacje zarządzania, odpowiednie dla danego
    interfejsu"
AUGMENTS { ifEntry }
::= { ifXTable 1 }
```

```

IfXEntry ::= SEQUENCE { ifName                DisplayString,
                        ifInMulticastPkts      Counter32,
                        ifInBroadcastPkts      Counter32,
                        ifOutMulticastPkts     Counter32,
                        ifOutBroadcastPkts     Counter32,
                        ifHCInOctets           Counter64,
                        ifHCInUcastPkts       Counter64,
                        ifHCInMulticastPkts    Counter64,
                        ifHCInBroadcastPkts    Counter64,
                        ifHCOutOctets          Counter64,
                        ifHCOutUcastPkts       Counter64,
                        ifHCOutMulticastPkts   Counter64,
                        ifHCOutBroadcastPkts   Counter64,
                        ifLinkUpDownTrapEnable INTEGER,
                        ifHighSpeed            Gauge32,
                        ifPromiscuousMode      TruthValue,
                        ifConnectorPresent     TruthValue }

```

Jak widać, tabela `ifXTable` jest poszerzeniem tabeli `ifTable`. Dlatego też indeksowana jest przez `ifIndex` z `ifTable`. Tabela ta zawiera obiekt `ifName` będący tekstowym odwołaniem do interfejsu. Jeśli różne wpisy tej tabeli odwołują się do różnych podwarstw tego samego interfejsu, wówczas wszystkie one mają taką samą wartość `ifName`.

Następne cztery obiekty kolumnowe (`ifInMulticastPkts`, `ifInBroadcastPkts`, `ifOutMulticastPkts`, `ifOutBroadcastPkts`) zliczają pakiety typu *Multicast* i *Broadcast* odebrane i transportowane przez dany interfejs. Liczniki te zastąpiły wcześniejsze `ifInNUcastPkts` i `ifOutNUcastPkts` z tabeli `ifTable`.

Dalsze osiem obiektów (`ifHCInOctets`, `ifHCInUcastPkts`, `ifHCInMulticastPkts`, `ifHCInBroadcastPkts`, `ifHCOutOctets`, `ifHCOutUcastPkts`, `ifHCOutMulticastPkts`, `ifHCOutBroadcastPkts`) określa się jako liczniki „dużej pojemności”. Wszystkie one są 64-bitowymi wersjami analogicznych liczników z tabeli `ifTable`, z tą samą semantyką. Dzięki nim agent jest w stanie poprawnie zliczać pakiety w interfejsach o dużej prędkości przesyłu danych.

Obiekt `ifLinkUpDownTrapEnable` jest wyliczeniowym typem `INTEGER` z wartościami `enabled(1)` i `disabled(2)`. Obiekt ten wskazuje, czy dla danego wpisu powinny być generowane pułapki typu `linkUp` i `linkDown`. Domyślnie obiekt ten powinien mieć wartość `disabled(2)`, jeśli dany wpis definiuje interfejs działający w oparciu o inny interfejs (jak określono w `ifStackTable`). W przeciwnym razie generowanie wspomnianych pułapek jest dopuszczalne i obiekt ten powinien być ustawiony na wartość `enable(1)`.

Następny obiekt, `ifHighSpeed`, to miernik estymujący aktualną szybkość transferu danych interfejsu wyrażoną w Mb/s. Jeżeli obiekt ten ma wartość n , to rzeczywista prędkość przesyłu danych mieści się w jednostronnie domkniętym przedziale $(n-0.5, n+0.5]$.

Obiekt `ifPromiscuousMode` jest wyliczeniowym typem `INTEGER` z wartościami `true(1)` i `false(2)`. Obiekt ten ma wartość `true(1)` wówczas, gdy interfejs akceptuje wszystkie transportowane ramki lub pakiety, i `false(2)`, gdy interfejs akceptuje tylko te pakiety (ramki), które adresowane są dla danej stacji. Definicja ta nie obejmuje pakietów typu *Multicast* i *Broadcast*.

Ostatni obiekt, `ifConnectorPresent`, ma wartość `true(1)`, gdy podwarstwa interfejsu posiada łącze fizyczne, i wartość `false(2)` w przeciwnym razie.

13.3.3. Tabela stosu interfejsu

Tabela `ifStackTable` ukazuje relacje pomiędzy różnymi wierszami tabeli `ifTable` związanymi z tym samym fizycznym interfejsem do medium. Wskazuje te podwarstwy, które działają ponad innymi. Każdy wpis tabeli `ifStackTable` definiuje powiązania między dwoma wpisami w `ifTable`. Obiekt `ifStackHigherLayer` zawiera wartość indeksu `ifIndex` wyżej z dwóch powiązanych podwarstw; z kolei obiekt `ifStackLowerLayer` ma wartość indeksu `ifIndex` niżej podwarstw. Tabela ta jest podwójnie indeksowana przez te obiekty. Do tworzenia i usuwania wpisów tej tabeli wykorzystywany jest obiekt `ifStackStatus` posiadający składnię konwencji `RowStatus` (zobacz dodatek 11A).

13.3.4. Tabela testów interfejsu

Tabela `ifTestTable` określa obiekty, umożliwiające zarządcy nakazanie agentom przeprowadzenie różnych testów interfejsu. Tabela ta zawiera jeden wpis dla każdego interfejsu. Obiekty z tej tabeli zebrano w tabeli 13.3.

Tabela 13.3. Obiekty tabeli `ifTestTable`

Obiekt	Składnia	Tryb dostępu	Opis
<code>ifTestTable</code>	SEQUENCE OF <code>ifTestEntry</code>	NA	Tabela umożliwiająca zarządcy przeprowadzanie testów
<code>ifTestEntry</code>	SEQUENCE	NA	Opis testu dla danego interfejsu
<code>ifTestId</code>	<code>TestAndIncr</code>	RW	Identyfikuje bieżące wywołanie testu
<code>ifTestStatus</code>	INTEGER	RW	Wskazuje, czy któryś zarządca ma aktualnie prawa wymagane do wywołania testu danego interfejsu; przyjmuje wartości <code>InUse(1)</code> i <code>InUse(2)</code>
<code>ifTestType</code>	<code>AutonomousType</code>	RW	Identyfikuje test aktualnie trwający bądź taki, który ma zostać wywołany
<code>ifTestResult</code>	INTEGER	RO	Wskazuje wynik ostatniego testu
<code>ifTestCode</code>	OBJECT IDENTIFIER	RO	Kod zawierający szczegółowe informacje o wyniku testu
<code>ifTestOwner</code>	<code>OwnerString</code>	RW	Wskazuje na właściciela danego wpisu tabeli

Każdy wpis w tabeli `ifTestTable` daje trzy możliwości:

1. Umożliwia zarządcy, przez ustawienie wartości obiektu `ifTestType`, określenie testu, jakiemu poddany ma zostać interfejs. Po zadaniu tej wartości agent uruchamia test.
2. Umożliwia zarządcy uzyskanie wyników testu przez odczyt wartości obiektów `ifTestResult` i `ifTestCode`. Wyniki są rejestrowane we wspomnianych obiektach po zakończeniu testu przez agenta.
3. Zapewnia mechanizm umożliwiający poprawne przeprowadzenie testu tylko jednemu zarządcy w danej chwili. Jednocześnie gwarantuje, że żaden test nie zostanie zażądany w trakcie trwania innego testu. Wykorzystuje się w tym celu obiekty `ifTestId` oraz `ifTestStatus`.

Listing 13.6, zaczerpnięty z definicji tabeli `ifTestTable`, objaśnia logikę korzystania z tej tabeli. Kiedy zarządca zechce przeprowadzić test na danym interfejsie, najpierw wysyła rozkaz `GetRequest` w celu pobrania właściwego wiersza tabeli i odczytania wartości obiektów `ifTestId` i `ifTestStatus`. Jeśli status testu ma wartość `notInUse`, zarządca może kontynuować procedurę; w przeciwnym razie musi ponawiać pytanie aż do zwolnienia wiersza.

Listing 13.6. Logika tabeli `ifTestTable`

```

nowa_próba:
    pobierz (ifTestId, ifTestStatus)
    dopóki (ifTestStatus != notInUse) {
        /*
            *Pętla powtarzana tak długo,
            *jak długo trwa test lub inny zarządca go konfiguruje
            */
        krótkie opóźnienie
        pobierz(ifTestId, ifTestStatus)
    }

    /*
    *Test nie używany - spróbujmy go przejąć
    */
    wartość_blokady = ifTestId
    jeśli( ustaw(ifTestId = wartość_blokady, ifTestStatus = InUse,
        ifTestOwner = 'mój-adres-IP') == BŁĄD)
        /*
        *Inny zarządca przejął ten wiersz - powrót do 'nowa_próba'
        */
        skok_do nowa_próba;

    /*
    *Blokada ustawiona
    */
    ustawienie parametrów testu
    /*
    *Uruchomienie testu
    */
    ustaw(ifTestType = test_do_przeprowadzenia);
    oczekiwanie na zakończenie testu i odczytywanie wartości ifTestResult
    po zakończeniu testu agent ustawia wartość ifTestResult
    agent ustawia poza tym obiekt ifTestStatus na 'notInUse'
    pobranie wszelkich dodatkowych wyników testu oraz ifTestId
    jeśli(ifTestId == wartość_blokady+1) wyniki są poprawne

```

Gdy okaże się, że dany wiersz nie jest zajęty, zarządca będzie próbował zażądać testu, używając w tym celu tej samej wartości `ifTestId`, którą ostatnio odebrał. Wartość ta jednoznacznie identyfikuje każdy test. Zarządca wysyła `SetRequest`, próbując ustawić pole `ifTestId` na odebraną wartość. Obiekt `ifTestId` ma składnię `TestAndIncr`. Przypomnijmy z podrozdziału 12.3.5, że obiekt o takiej składni używany jest w następujący sposób: jeżeli bieżąca wartość instancji tego obiektu w agencji wynosi K i od zarządcy odebrane zostanie żądanie ustawienia go na tę samą wartość, operacja ta kończy się pomyślnie, a wartość obiektu zwiększana jest o 1. W przypadku, gdy odebrana wartość jest różna od K , test się nie udaje. Tak więc jeśli zarządca odczyta wartość pola `ifTestId`, a następnie spróbuje ustawić je na taką samą wartość, to próba ta zakończy się pomyślnie jedynie wówczas, gdy żaden inny zarządca nie przeszkodził i nie rozpoczął własnego testu.

Jeżeli ustawienie `ifTestId` powiedzie się, agent zmieni wartość `ifTestStatus` na `InUse`, blokując w ten sposób próby innych zarządców, a `ifSetOwner` na wartość przesłaną przez zarządcę. Następnie agent wyśle PDU z odpowiedzią informującą zarządcę o pomyślnym przeprowadzeniu operacji. W ten sposób dany zarządca przejmuje konkretny wiersz w tymczasowe posiadanie.

Po przejściu wiersza zarządcą może kontynuować wywołanie testu. Odbywa się to przez wysłanie rozkazu `SetRequest` ustawiającego `ifTestType` na wartość wskazującą, który test należy przeprowadzić. W odpowiedzi agent rozpoczyna wykonywanie testu i ustawia pole `ifTestResult` na wartość `InProgress(3)`. Po zakończeniu testu umieszcza jego wyniki w polu `ifTestResult`, które przybierać może następujące wartości:

- `none(1)` — do tej pory nie zażądano przeprowadzenia żadnego testu,
- `success(2)` — test zakończony pomyślnie,
- `InProgress(3)` — test trwa,
- `notSupported(4)` — test nie jest zaimplementowany,
- `unAbletoRun(5)` — test nie może zostać przeprowadzony w związku ze stanem systemu,
- `aborted(6)` — test został przerwany,
- `failed(7)` — test zakończył się niepomyślnie.

Dodatkowe informacje mogą się znajdować w `ifTestCode`.

13.3.5. Ogólna tabela odebranych adresów

Tabela ta zawiera po jednym wpisie dla każdego adresu (typu *Multicast*, *Broadcast* i *Unicast*), dla którego dany system odbierać będzie pakiety w jednym z interfejsów, z wyjątkiem pracy w trybie *Promiscuous*. Oznacza to, że tabela ta zawiera wszystkie adresy, które system rozpoznaje i dla których przechwytywać będzie pakiety zawierające te adresy jako jeden z adresów docelowych.

Tabela ta składa się z trzech obiektów kolumnowych:

- `ifRcvAddressAddress` — konkretny adres typu *Multicast*, *Broadcast* lub *Unicast*, który system rozpoznaje jako odpowiedni adres docelowy do przechwytywania pakietów,
- `ifRcvAddressStatus` — używany do tworzenia i likwidacji wierszy w tej tabeli, posiada składnię `RowStatus`,
- `ifRcvAddressType` — wskazuje, czy adres jest typu `other(1)`, `volatile(2)` czy `nonVolatile(3)`; adres typu `nonvolatile` (*nieulotny*) będzie istniał także po restarcie systemu, natomiast adres typu `volatile` (*ulotny*) zostanie utracony. Adres typu `other` (*inny*) oznacza, że informacja ta nie została udostępniona w danej tablicy.

13.4. Posumowanie

W rozdziale tym opisano dwie bazy MIB związane ze specyfikacją SNMPv2. Baza SNMPv2 MIB zawiera informacje dotyczące wykorzystania samego protokołu. Rozszerzenie grupy interfaces, wprowadzone w RFC 1573, zdefiniowane jest przy użyciu SMIV2 i wykorzystuje niektóre właściwości SNMPv2 omówione w tym rozdziale.

Specyfikacja SNMPv2 zawiera mechanizm opisu wymagań zgodności z daną bazą MIB oraz środki umożliwiające producentom określanie zakresu swoich implementacji. W dokumencie poruszającym zagadnienia zgodności zdefiniowano cztery makra:

- OBJECT-GROUP — wskazuje te obiekty w MIB, które są częścią grupy zgodności,
- NOTIFICATION-GROUP — identyfikuje zbiór powiadomień,
- MODULE-COMPLIANCE — ustala wymagania w stosunku do agenta pod względem implementacji modułów i obiektów bazy MIB,
- AGENT-CAPABILITIES — definiuje możliwości poszczególnych implementacji agenta.

Dodatek 13A. Konwencja tekstowa TestAndIncr

TestAndIncr ::= TEXTUAL-CONVENTION

STATUS current

DESCRIPTION

„Reprezentuje informację w postaci liczby całkowitej, wykorzystywaną do operacji atomowych. Jeżeli protokół zarządzania wykorzystany zostanie do zmiany wartości instancji obiektu o tej składni, nowa wartość dostarczana poprzez protokół zarządzania musi być identyczna z aktualną wartością tego obiektu. W przeciwnym razie operacja set protokołu zarządzania zakończy się niepowodzeniem i zgłoszeniem błędu *inconsistentValue* (*sprzeczna wartość*). W przypadku zgodności nadesłanej wartości: jeżeli aktualna wartość tego obiektu jest maksymalna (tj. 2^{31} czyli 2 147 483 647 dziesiętnie), wówczas zostanie wyzerowana, w innym przypadku zwiększana jest o jeden (zauważmy, że niezależnie od tego, czy operacja set protokołu zarządzania się powiedzie, pola *variable-bindings* w jednostce PDU żądania i odpowiedzi są identyczne).

Wartość klauzuli ACCESS dla obiektu mającego taką składnię jest albo *read-write*, albo *read create*. W momencie tworzenia obiektu kolumnowego o takiej składni jego wartość może być dowolnie określona poprzez protokół zarządzania.

W przypadku reinicjalizacji części systemu związanej z zarządzaniem siecią wartość wszystkich instancji obiektów o tej składni musi być albo zwiększana od wartości sprzed reinicjalizacji, albo (jeśli wartość ta jest nie znana) musi być nadana jej wartość pseudolosowa.”

SYNTAX INTEGER (0..2147483647)